

THE SCHOOL TIMES

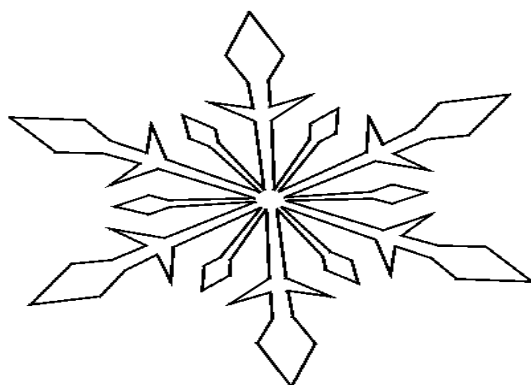
ZIMNÍ SLUNOVRAT

Rok 2016 je tu a s ním přichází i další číslo školního časopisu...

Rok se s rokem sešel a my se znovu společně setkáváme u čtení dalšího vydání časopisu THE SCHOOL TIMES.

I tentokrát jsme si pro Vás připravili řadu zajímavých příspěvků, kterými náš čtvrtletník obohatili jak žáci naší školy, tak i její učitelé.

Všem přispěvatelům tímto děkujeme a doufáme, že nás nezklamou a rádi přispějí i do dalšího čísla, které bude vycházet v jarním období ...

Co Vás čeká a nemine, aneb pár slov na úvod:

Před pár dny nám sice skončily vánoční prázdniny, není však důvod, abychom si na ně nemohli zavzpomínat. Proto byl tento díl pojmenován „Zimní slunovrat“ a to čistě z důvodu, že toto období souvisí se svátky, které již máme za sebou.

Na toto téma se zaměřil jeden z úvodních článků, který vše vysvětluje. Nebojte se však, že by se tu nenašly i jiné, méně poučné texty. I v tomto vydání se totiž můžete těšit na práce našich žáků. Jejich úkolem bylo vymyslet příběh na dané téma. Po jejich přečtení, můžete sami zhodnotit, zda se jim tato snaha vydařila.

Dále zde také najdete řadu jiných příběhů a vtipů, ať už od našich menších či starších žáků. Těšit se můžete i na další výtvary učitelů, kteří jako vždy nezklamali a přispěli i svou troškou do mlýna.

Tímto Vám za celý redakční tým přejeme příjemné počtení a také šťastný vstup do následujícího roku 2016.

Zimní slunovrat

Když se řekne slunovrat, každému se pravděpodobně vybaví dvě jeho varianty – zimní a letní. Ten, který máme za sebou, se nazývá zimním a nastává obvykle 21. či 22. prosince (na jižní polokouli v tuto dobu přichází naopak ten letní).

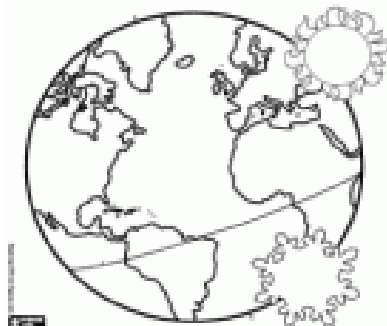
Co už ale asi každý neví, je fakt, že dřív než se začali slavit Vánoce, existoval jiný svátek slavený právě ve spojitosti se zimním slunovratem. Jmenoval se „Kračun“ a přestal existovat po příchodu křesťanství.

Tomuto svátku se také v jiných slovanských jazycích říkalo Koledy nebo Hody. V některých zemích toto pojmenování zůstalo dodnes a označují se tím právě Vánoce, které tento svátek vystřídaly.

Nejstarší zmínka o slavení slunovratu Slovy byla již v 10. století, kdy se oficiálně začal kritizovat tento způsob oslav. Svátek byl popisován jako pohanský. Kromě toho se také zakázali maškarní průvody, které byly pro tento svátek typické. Od té doby se oficiálně slavily Vánoce, přesto v nich dodnes najdeme řadu prvků Kračunu.

Vše tedy začínalo východem první hvězdy oznámeným v celé vesnici střelbou nebo zvoněním zvonů a zapálením svíčky na stole. Večeře začínala modlitbou, konzumovala se vánoční jídla, vykonávaly se magické úkony. Např. budoucí úroda se věštila z uvařeného hrachu házeného na zeď – počet přilepených hrachových zrněk pak předpovídal počet kup žita či ovsa v příštím roce.

Podle mýtů je však slunovrat také časem, kdy je moc slunce nejslabší a naopak mají navrch síly podsvětí. Po zrození nového slunce za svítání 25. prosince tedy následovalo dvanáct dní (až do Tří králů) označovaných jako nečisté.

PADÁ SNÍŽEK PADÁ Z NEBE.
NEPLAČ RACKŮ KDYŽ TĚ ZEBE.
SKOČ DO MÉHO KOŽICHU.
SNĚHULÁK TO NEPOVÍ TEN JE PORÁD PO
TÍCHU.

NIKOLA
2. TRÍDA

Tichá noc – svatá noc – vyvrcholení adventu

Ano, to je ten den. Ráno vstáváš a přeješ si, aby byl co nejkrásnější. Dle Bible vrcholí advent – čili příchod malého Ježíška na tuto zemi. Narodil se v Betlémě v prostých jesličkách ve chlévě, kde ho zahříval dech oslíka a ostatních zvířátek. Téměř v celém světě, který si říká humánní, je vzpomínáno této krásné tradice. Svátky vánoční jsou vždy krásné svou atmosférou a pohodou. Zejména děti se těší na den první – zvaný Štědrý. Tento den jihnou nevěřící i tvrdé povahy. V době, kdy na tebe dýchá atmosféra provoněná jehličím, purpurou, kdy na misce leží jablka, ořechy a křížaly, si říkáš, že tento den musí být plný rozzářených dětských očí.

Ale bohužel, všude tomu tak není. Jsou místa na této krásné modré planetě, kde se lidé chovají jako Barbaři, kde hrubá síla vítězí nad zdravým rozumem. Tam je v dětských očích vidět strach. Člověče, vždyť jsi homo sapiens, udělej s tím něco. My ráno vstáváme v té zemi, které v národní mytologii vévodí malá oblá hora, která je spjata s naším Praotcem, jako bájný rozeklaný Olymp se svým Diem.

Díváš se z okna. Pohoda a mír. Vychází slunce. To zlatovlasý Apollon řídí svůj vůz po prosincové krátké dráze v doprovodu své sestry Artemidy. Zasníš se. Pozor, vstup na Olymp střeží tři překrásné Hór. Bohové hodují. Diova dcera Hébé přináší ambrosii a nektar. Charitky a múzy tančí a zpívají.

Štědrý den ti pomalu proklouzává mezi prsty. Musíš ven. Je to silnější než ty. Snáš se kouzelný soumrak. Vtom se to stane. Čekáš na to celé roky. Ocitl ses ve společnosti obrů s velkým srdcem. Přej si něco! Božské představení je přichystáno! Pane Andersene, pane Wilde, paní Němcová, Karle Čapku, Vladislave Vančuro, Oto Pavle, smím? Věnujte mi část dnešní svaté noci. Mezi mraky zahlédnu padající hvězdu. Je to výzva. Náves tiše dýchá a ty jdeš silnicí k Vlíněvsi. Vítr se utiší. Drobounce sněží. Večer večerů nesmí být ničím rušen. Něco nadlidského začíná

působit. Klid! Ticho! Vidíš Josefa Ladu. Díváš se mu přes rameno. Přivře své jediné zdravé oko, usměje se a nechá tě. Vidíš překrásný motiv hrusického Štědrého dne. Jdeš dál, abys mohl navštívit své blízké, kteří spí svůj věčný sen na malém hřbitůvku. „Byliť oni co my nyní, my budeme, co jsou oni.“

Byli mezi námi, ale smrt, ta si nevybírání. Na hřbitově je zvláštní atmosféra. Tlumené hlasy návštěvníků podbarvené září svíček ožívují zemřelé. Rok, co rok má tento den obrovskou sílu. Je to síla nadpřirozená. Poutníku pozor, představení začíná. Obloha se roztrhla, vyjasní se. Podívej, ten na oslíku mezi jihočeskými rybníky, to je přece Jirka Grossmann. Jako kotě si příst, víčka mít zavřená... Je lepší bohatě žít, než bohatý umřít! Ta krásná žena něco píše. Prsty má zkroucené mrazem. Umírá s tím, že žila bezcenný život... Mýlila se! Celý národ ji miluje. Děti, starce i dospěláky hladí každé Vánoce její pohádky. K severnímu pólu letí Roald Amundsen. Najde zde smrt. Má na věky krásnější hrobku než Tutanchámon. U nohou se mu sbíhají poledníky. John Winston Lennon píše těsně před smrtí svoji Double fantasy. Je to nádherná rocková muzika. S Georgem Harrisonem hrají na elektrofonické kytary a zpívají.

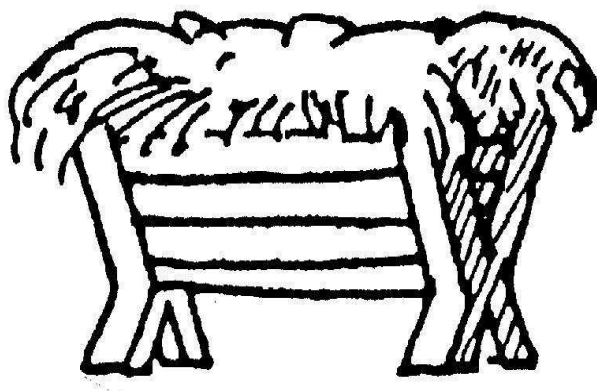
Opravdu miluji ten pohled. Už se dál nevezu na tom kolotoči. Prostě jsem ho nechal, ať se točí sám. Na břehu Berounky sedí člověk se srdcem největším. Letí mu hlavou zlatí úhoři a krásní srnci. Již ho nic nesužuje, netrápí ho šíravá bolest. Ti nejskvělejší lidé jsou ti nejskromnější. To jen hlupáci a ubožáci hovoří sami o sobě, aby se ve svých očích pozvedli. Na hřbitově si uvědomíš, že ten imaginární ostrov skutečně existuje.

Věřte, nebo nevěřte – ožívá vždy na Štědrý den. Na něm jsou všichni vaši blízcí a vy si s nimi můžete po roce popovídat. Jsou tam i první dva Brouci – Beatles a hrají: Hej Jude, Help, a Yellow submarine. Amundsen vypravuje, jak ho nezklamalo psí spřežení na jižním pólu. Božena Němcová sedí vedle svého Pana učitele, Vladislav Vančura vychází s medvědářem z kovárny, Karel Čapek si na sezení „Pátečníků“

povídá s Tomášem Garrigue Masarykem, Jirka Grossmann sedá ke klavíru a s Pavlem Bobkem zpívá O Ruby. V teplém Sargasovém moři, kde vzniká úhoří monté, se koupe Ota Pavel s maminkou Hermou i povedeným tatínkem. Na břehu na něj čeká tulák Bambas, Fialový poustevník pan Matoušek a rozvědčík z Anama pan Franěk. Ze sportovců tam nechybí Pepík Masopust s Františkem Šafránkem. Oba mají na sobě žluto – červené duklácké dresy. Masopust uměl vyhrát zlatý míč pro nejlepšího fotbalistu planety a Šafránek hrál fotbal za národák a na housle za filharmonii. Když na něj diváci křičeli při fotbale, aby si vzal housle, jenom se usmál, protože tento vynikající plejer uměl zmáčknot pořádně soupeře i ty housle.

Opouštíš hřbitov a jdeš domů. Zrovna padá hvězda. Je krásnější a spravedlivější, než všechny ty, co tě po léta nutily. Ta tvoje je z Betléma. Přišel Ježíšek. Kéž by měl tu moc a udělal v lidském bludišti pořádek. Vždyť stále platí slova pana prezidenta Masaryka. Ne Caesar, ale Ježíš, toť smysl dějin a lidství.

Mgr. Stanislav Kučera

Vánoční trhy v Drážďanech

Návštěva Vánočních trhů v Drážďanech se pro žáky naší školy stala již oblíbenou tradicí. Náměstí Altmarkt, dějiště vánočního trhu Štrýclmarkt, obchodní centrum Primark jsou nám už důvěrně známá místa. Bohužel v předvánoční atmosféře nemocné nákupní horečkou nezbylo příliš času na bližší seznámení s městem Drážďany, zemským hlavním městem Svobodného Saska.

Tam, kde dnes Drážďany leží, byly původně jen hluboké lesy a bažiny. První osídlenci se tu nacházeli už v 5. století před Kristem a byli to Slované - Lužičtí Srbové, kteří byli podmaněni germánskými kmeny. Oblasti se však nadále zvykově říkalo Drježdžany, což v lužické srbštině znamená lid z lesních bažin. První zmínka o městě Drážďany pochází až z roku 1206 v souvislosti se soudním procesem.

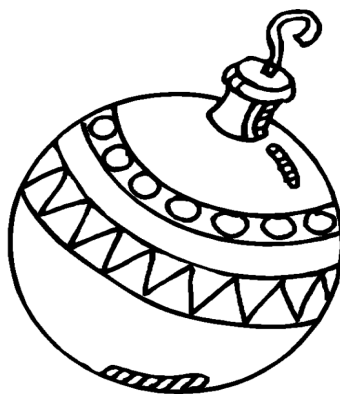
Doba největšího rozmachu Drážďan přichází za éry klasicismu s kurfiřtem Fridrichem Augustem I., který je i Augustem II. králem polským. Dvorní architekt Daniel Pöppelmann projektoval Zwinger, Japonský palác a Augustův most. Nakupovala se světová umělecká díla, poprvé v Evropě se zde v Sasku podařilo vyrobit porcelán. Drážďany se staly Labskou velmocí. Avšak státní pokladna dostávala pěkně zabrat. Roku 1756 propukla třicetiletá válka a tím skončila i jedna zlatá éra města. Další zlatý věk Drážďan přišel společně s příchodem Gottfrieda Sempera - slavného německého architekta. Je přestavěno Albertinum nebo Semperova opera, jejímž kapelníkem byl skladatel Richard Wagner. 1837 byl na Labe spuštěn první parník, o dva roky později vyjel první vlak v Německu, Saxonia, na trase do Lipska. S industrializací byly budovány mnohé továrny, bohatnoucí měšťané si stavěli vily v čtvrti Lochwitz.

Od roku 1933 se moci chopí nacisté, z 20000 členů židovské komunity jich do konce války přežije 180. Další pohromou pro Drážďany bylo 13. února 1945 mohutné bombardování britského a amerického letectva. Město hořelo tři dny a tři noci, 100 000 lidí zahynulo, 12 000 budov bylo srovnáno se zemí. O tři měsíce později přijela do města Rudá armáda a zkonfiskovala veškerá cennější umělecká díla jako válečnou kořist, vrátila je darem až o šest let později. Za doby NDR se rekonstrukce města dařila jen velmi pomalu a ne vždy s citem, ve středu města se objevovaly stavby ve stylu socialistického realismu. Na okraji města byla vybudována řada sídlišť.

Po znovusjednocení Německa došlo k mohutným investicím na východě země. V roce 2001 bylo vybudováno velké mezinárodní kongresové centrum, o rok později otevřela svou továrnu ve městě automobilka Volkswagen. V roce 2005 byla obnova města prakticky dokončena vysvěcením svatostánku Frauenkirche.

Drážďany dnes ve velkém lákají turisty. Město je plné nádherných památek, muzeí a galerií. Díky své přírodní poloze a svému baroknímu půvabu se středomořským nádechem, je město nazýváno polabskou Florencií. I to je důvod proč se za rok vypravit do Drážďan znovu a možná ne jen na vánoční trhy a do obchodních center, ale třeba se jen projít po Augustově mostu a podél Labe, prohlédnout si Semperovu operu či kostel Frauenkirche.

Ing. Lenka Liederhausová

Konec noční mûry?

Sluneční paprsky tě hladí po tvářích. Na chvíli se zastavuješ, ale mráz do tebe zatne své ledové pařáty.

Rozhlédneš se po celé širé zasněžené krajině. Taková zima tu bývá pokaždé. Jaká krása. Fascinuje tě to. Popadneš dech a studený vzduch tě zaštípe v plicích. Rozběhneš se znovu. Nádhera. Vychutnáváš každý, každičký krok. Svoboda. Počkat, svoboda? Ani nevíš, co to znamená. Jen kdybys tak mohl utéct... Utéct od všeho. Od všech. Ale hlavně od Ní.

Ale ty víš, že od Ní neutečeš. Nemůžeš utéct jen tak. Ne bez rozsáhlého plánu. Vždy si tě nějak našla. Vždy tě potrestala. Ale dnes to bude jiné. Dnes to zvládneš. Protože dnes se z téhle noční mûry probudíš.

Kristýna Kulichová 9. třída

Příběhy žáků

Stejně jako v minulém vydání časopisu, tak i dnes bylo dětem zadáno téma, na které se měli pokusit napsat svou práci. Vzhledem k tomu, že jsme měli těsně před svátky, na které se všichni těší, tak se nikdo nemůže divit tomu, že zadání znělo: Vánoce, případně jakýkoliv příběh spojený se zimou.

Každé z dětí zadání pojalo jiným způsobem. Některé popisovaly přípravu na Štědrý den, slavnostní večeři a rozbalování dárku. Jiné si pro změnu vymyslely příběh, který se odehrával v období těchto svátků. Najdete zde jak úsměvná vyprávění, hraničící s pohádkou, tak i napínavé texty.

Pevně doufáme, že se Vám jejich výtvary budou líbit. Kdo ví, třeba mezi nimi poznáte i váš příběh.

Vánoce

V jedné zasněžené krajině, daleko v horách, bydleli babička a dědeček. Žili v malé zasněžené chaloupce kousek od města.

Jednou napadlo tolik sněhu, že se nemohli z chaloupky dostat ven. Nevěděli, co mají dělat, tak ráno zavolali svému synovi. Aby jim dojel pro nějaké jídlo. Syn se rozhodl, že když je ten Štědrý den, tak jim tedy něco přiveze. Nejprve šel nakoupit a potom se vydal na dlouhou cestu k rodičům.

Už tam téměř byl, když vtom uslyšel divné zvuky, tak zastavil. Podíval se z okénka a uviděl, že se na něj řítí obrovská lavina. Zkoušel ujet, ale marně. Lavina ho zasypala. Zkoušel vzít telefon a volat, ale neměl žádný signál.

Uplynulo už osm hodin od doby, co jim volal, tak se rodiče rozhodli zavolat záchranáře. Na stanici všem kapitán ukázal fotku hledaného a vydali se na cestu. Jedni se rozhodli, že pojedou směrem k chaloupce a ti druzí, že se vydají směrem k městu.

Záchranáři už byli skoro u chaloupky, ale nikde nic neviděli. Jeden z mužů se rozhodl, že si musí odskočit, tak mu zastavili u silnice. Když vtom uslyšel zvuky, jako kdyby někdo křičel. Následoval ty zvuky a šel dál. Byl už na místě, kde byl křik nejvíce slyšet. Začal okamžitě hrabat.

Hrabal a najednou uviděl něčí ruku. Rychle toho člověka vytáhl, ale zjistil, že to byl někdo jiný a že už mu nebylo pomoci. Kopal tedy dál až narazil na plech. Odhrnul sníh a uviděl tam muže, který se strašně třásl. Rozbil sklo a vytáhl ho ven. Vzal ho k autu, dal mu napít, najíst a podíval se na fotku, co mu dal kapitán. Byl to ten muž, co hledali, tak ho odvezli k rodičům. Syn se nakonec rozhodl, že zbytek Vánoc stráví u rodičů.

Žák 7. B

Můj štědrý den

Ráno 24. 12. se probudím kolem 6:30, většinou jako první z rodiny. Je to skvělý pocit, všude voní cukrový, a i když je obývací se stromečkem a dárky zavřený, tak po celém bytě voní čerstvý jehličnan.

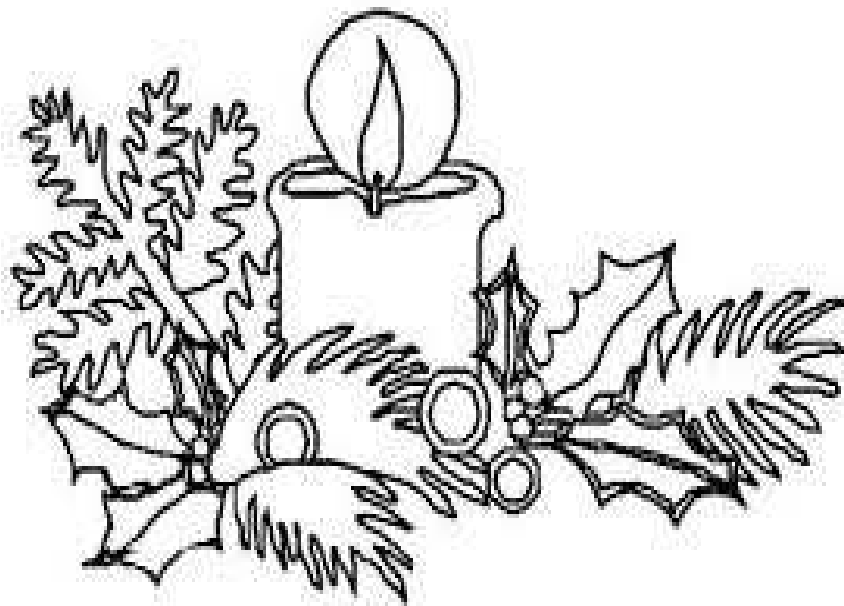
Většinou se zabalím do županu a obejdu všechna okna, jestli se někde něco nezměnilo oproti večeru. Potom sejdu schody a navštívím babičku. Ta mi uvaří čaj a třeba si i dvě hodiny povídáme. Když slyším nahoře z patra dupot, usoudím, že někdo vstal a tím pádem se jdu nahoru podívat. Vstala mamka, a tak společně připravujeme na večer talíře plné cukroví, čokolády a sušeného ovoce. Poté připravíme snídani a já se jdu dívat na pohádky.

Když se vzbudí taťka s bráchou, tak se nasnídáme. Mamka mezitím vaří oběd (vánočního kubu, což jsou pečené kroupy s houbami). Když už jsme se naobědvali, tak si dáme chvíli polední pauzu – i mamka, ale já tam tentokrát chybím. Já totiž nastrojím našeho psa do kostýmu soba. Má takový pěkný obleček s rohy a na nohách má rolničky. Mamka, taťka a brácha sejdou po schodech za mnou a obcházíme sousedy. Oni nám připravili pohoštění a já jim dávám na oplátku ručně vyrobené andílky. Přesuneme se do vsi a u jednoho vánočního stromečku máme asi osm rodin sešlost. Všichni se baví, smějí a pořádají se různé hry.

Přicházíme domů a mamka začíná smažit kapra. Já s bráchou připravíme na stůl a taťka kontroluje, jestli každý dělá svou práci dobře. Večeře je připravena, každý se ustrojí do svátečního oblečení a usedneme ke štědrovečerní večeři. Máme přípitek a najíme se. Po jídle zavoláme babičku s tetou, aby k nám přišly. A dokonce přichází i bratrance se svými přítelkyněmi.

Všichni si stoupneme před dveře obýváku, zazpíváme koledu a vstoupíme dovnitř. Před námi se objeví nádherně osvětlený stromeček a pod ním hromada dárků. Rozbalíme je a poté si povídáme. Povídáme a povídáme a po půlnoci všichni odejdou a my jdeme šťastně a spokojeně spát.

Anna Krátká 7. A

Vánoční příběh

Minulý rok na Štědrý večer jsme měli velmi nabitý den. Ráno jsme vstali a Vánoce mohly začít.

Probudili jsme se a nasnídali, jedli jsme vánočku, cukroví a některé sladkosti. Navíc jsme lili mléko, kávu a kakao. Dosnídali jsme, převlékli se a začali strojit stromeček.

Máma uvařila knedlo, zelo, kachno a obědvali jsme, oblékli se do slušného oblečení a jeli do Prahy za babičkou z tátovy strany. Babička nás pohostila a začali jsme si povídat o tom, jak bychom si den představovali.

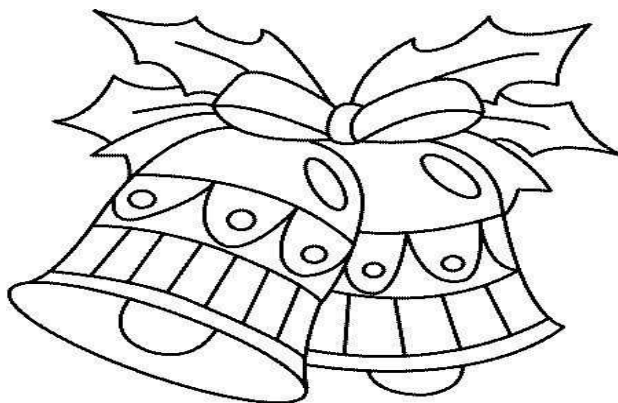
Od této jsme jeli k druhé babičce, také nás pohostila. Navzájem jsme si vyměnili dárky, dívali se na televizi, u toho si povídali a pak spokojeně odjeli domů.

Vrátili jsme se tak v pět hodin večer a chvíli jsme se dívali na televizi, prostřeli na stůl a máma smažila řízky a kapra. Povečeřeli jsme, obuli si boty, oblékli bundu, zapálili svíčku a šli ven.

Procházeli jsme se a povídali si, jak byl a bude tento den hezký. Říkali jsme si, co si k Vánocům přejeme za dárky. Pak jsme se šli zpět domů.

Doma už byly dárky pod stromečkem, zazpívali jsme koledy a pustili se do dlouho očekávané chvíle. Rozbalili jsme dárky a všichni měli radost. Některé dárky jsme si vyzkoušeli a těšili se na další den.

Žák 6. třídy

Zkažené Vánoce

Jako každý den jel tatínek do práce. Po práci šel koupit vánoční stromeček. Táta dlouho přemýšlel, až jeden stromek vybral. Jel s ním domů a tam se ho snažil dát do obývacího pokoje, potom zjistil, že je moc veliký. Tak vzal pilu a uřízl půlku stromku. Pozdě přišel na to, že je to moc hloupý nápad.

Celá rodina jela koupit nový. Děti tam zničily všechny vystavené stromky a prodavač je vyhnal. Tatínek řekl: „Děti, nebojte se, Vánoce budou!“

Tak si tedy nechali ten zkrácený stromeček. Teď už chyběli jen dárky. Celá rodina jela koupit. Jenže všechny obchody byly zavřené. Děti se ptaly táty: „Táto, Vánoce nebudou?“ Tatínek jim smutně odpověděl: „Asi ne.“ Děti se ptají: „Jak to myslíš?“ „No tak, že nebudou Vánoce.“ „Cože? To ne!“ zhrozily se děti. Maminka odpověděla: „Jistěže budou!“

Nastal Štědrý den. Rodina neměla pro nikoho dárek i vánoční stromeček nebyl tak hezký. Večer byl tady. Navečeřeli se, sešli se u stromečku a řekli: „To nevadí tati, snažil ses, máme tě rádi.“ Tatínek odpověděl: „Já vás taky, děti moje.“ Maminka dořekla: „Všichni se máme rádi.“

Takhle to dopadlo. Když se vám tohle někdy stane, nelámejte si kvůli tomu hlavu. Vždyť nejsilnějším poutem je láska.

Žákyně 6. třídy

Vánoční zloděj

Bylo, nebylo, v jednom městě žila jedna chudá rodina. Byly Vánoce a oni si koupili za těžce vydělané peníze vánoční stromeček a mouku na cukroví. Ozdobili ho usušeným ovocem. Napekli cukroví a už se těšili, až přijde Ježíšek. Když vtom do dveří vběhla nějaká osoba, byla celá zahalená v něčem bílém a dřív než si stihli všimnout, kdo to byl, osoba po nich hodila bílé třpytky. Než spadly na zem, ta osoba byla pryč, a to i s vánočním stromečkem i cukrovím

Tatínek i maminka byli smutní a jejich tři malé děti ještě víc, a tak se děti vydaly hledat stromeček. Jejich jména byla: Adélka, Michal a Radek

Venku byla velká zima. Na zemi uviděli plno třpytek. Šli podle nich, až došli ke sněhu, ve kterém šly vidět stopy od bot. A tak se vydali po těch stopách, až uviděli velikou vilu. Zakleпали na dveře, ale nic se nedělo, když najednou na zemi uviděli třpytky. Rozhodli se, že vejdou dovnitř.

Byla tam tma. Vyšlapali schody, otevřeli skleněné dveře a uviděli pokoj, který byl celý ze dřeva. Michal si stoupl do dřevěného kruhu a ostatní za ním. Najednou se kruh pohnul a oni sjeli dolů. Zde uviděli pokoj se třpytkami, ale jeli ještě níž, přímo do zářivé místnosti. Vylezli z kruhu a uviděli stromky. Všechny byly ozdobené, našli tam i cukroví. Všimli si, že je tam také ta podivná osoba, která byla u nich doma. Zeptali se jí, proč krade. Ona řekla, že má hrozně ráda cukroví a stromky se jí také moc líbí.

Řekli jí, že si stromeček může ozdobit sama a cukroví jí pomohli upéct. Společně všem vrátili stromky a cukroví. Pak pozvali tu paní k nim domů.

Doma postavili stromeček na jeho místo a cukroví dali do misky a všichni byli moc rádi, že jsou spolu. Ta paní už nikdy nekradla a od těch dob k nim na Vánoce chodí pořád.

Žákyně 6. třídy

Něco pro zasmání...

- Pepíček se ptá maminky: "Maminko, můžu se dívat na televizi?" Maminka: "Ano, Pepičku, ale nezapínej ji."
- Dobrý den paní učitelko, Pepíček nemůže přijít do školy je hrozně nemocný." "V pořádku a kdo volá?" "Můj táta."
- Pepíček jde spokojeně ze školy domů... „Tak Pepičku, copak jste dnes dělali ve škole?“ „Vyráběli jsme výbušniny.“ „Opravdu? A co v té škole budete dělat zítra?“ „V jaké škole?“
- Mami, můžu mít na Vánoce psa?“ „Na to zapomeň! Budeš mít kapra jako ostatní.“
- O Štědrém dnu volá Franta svému kámošovi: „Hele, nemáš dneska na půl dne čas?“ Kamarád se diví: „Zrovna dnes, a proč?“ „No já jen, že mám doma postavenej betlém a chybí mi tam osel...“

žákyně 6. třídy

„ DNESKA JE FAKT HROZNÁ KOSA - NEMOHL BYSTE NÁM SEM TAKY TROCHU CVRKNOUT ? ”